

geres Forespørgsel til den høitærede Finansminister, hvorpaa jeg da vil afvente hans Svar. Den lyder saaledes: „Agter Regjeringen at fremkomme med Forslag om et Tillæg til Loven af 20de November 1876, om Invalideforsørgelse m. M.,“ hvorved det udtrykkelig bestemmes, at Invalideforsørgelse ogsaa tilkommer Mand, hvis Evne til at sørge for deres egen og Families Underhold er tilintetgjort eller formindsket ved Legems svaghed, der, uden at Narfagsforbindelsen strengt kan bevises, dog efter alle foreliggende Omstændigheder maa antages at være paadragen ved militære Tjenestepligtens Opfyldelse?“

Finansministeren (Estrup): De Herrer, som ville opfriske i Erindringen, hvorledes Bestemmelserne i Loven af 1876 lyde om, hvem der tilkommer Invalideforsørgelse, ville jo se, at den eneste Forskjel mellem Bestemmelserne, saaledes som de findes i Loven, og saaledes som de erede Forespørgere kunde ønske, at de skulde lyde, er den, at det udtrykkelig skulde siges i Loven, at der ikke behøver at søres noget strengt Bevis for, at der er en Narfagsforbindelse mellem Bestadigelsen, der er tilføjet i sin Tid, og saa den nuværende Lidelse; det er det Gnest, som de erede Forespørgere ønske tilføjet eller forandret i de gjældende Bestemmelser. Men jeg maa tillade mig at gjøre de erede Forespørgere opmærksom paa, at en saadan Tilføjelse vilde være ganske overflødig, og at jeg altsaa for mit Vedkommende ikke har paatænkt at ville fremkomme med Forslag om et saadant Tillæg til Loven. Der staar nemlig ikke i Loven, at der kræves et juridisk Bevis for, at der er en saadan Narfagsforbindelse tilstede mellem Bestadigelsen og den nuværende Lidelse, og det er en Selvfølge, at det i disse Forhold meget ofte ialtfald maa komme til at bero paa et Skjøn. Men det er jo netop paa den Maade, at Loven af 1876 og ogsaa Loven af 1851 er bleven anvendt. Det er muligt, at jeg selv ved tidligere Udtalelser i de i hver Samling tilbagevendende Forhandlinger om Invalideforsørgelse kan have været usorgsamt i mine Udtryk, saaledes at jeg har bibragt de erede Forespørgere og maaste ogsaa Andre den Mening, at man i Invalidebestyrelsen og senere i Finansministeriet, naar Sagen appelleredes dertil, krævede juridisk Bevis for at give Understøttelse. Foraaavidt jeg selv altsaa skulde have foranlediget en saadan Misforstaaelse, maa jeg bede de erede Forespørgere og det erede Thing om at modtage en Undskyldning fra min Side. Det har saa været, at jeg i Diskussionens Varme har ladet mig henrive til stærre Udtryk, end rigtigt var. Da jeg har frygtet for, at dette kunde være Tilfældet, har jeg ønsket at kunne forelægge for de erede Forespørgere bestemt Bevis for, at man i Birkeligheden fra Administrationens Side, hos Finansministeriet, har afgjort Sagen

paa den Maade, som sket er, uden at kræve Noget, der endog blot lignede juridisk Bevis. Idet jeg haaber, at det ikke vil trætte det høie Thing, som jo utvivlsomt har en berettiget og en levende Interesse for disse Sager, skal jeg tillade mig at fremsøre nogle Exempler. Jeg vil saaledes først nævne en Mand, der ikke engang havde faaet sin Bestadigelse i Krigen, hvilket jo naturlig fremkalder en endnu højere Grad af Medfølelse, end naar Bestadigelsen er tilføjet i Fredstid, at han er Krigsinvalid. Det første Exempel er en Gude, som søgte Invalideforsørgelse paa Grund af en Pulsaaresvulst — jeg bruger danske Udtryk for at gjøre mig saa fortaaelig som mulig —, som han formente at have paadraget sig ved anstrengende Tjeneste i 1872, altsaa ikke i Krigen. Sundhedskollegiet erklærede, at den Sygdom, Vedkommende led af, maatte antages allerede at have været tilstede, inden han i Sommeren 1872 udfommanderedes til denne Tjeneste, at han altsaa havde Sygdommen forinden, og at den altsaa ikke kunde antages at være opstaaet ved Udførselen af hans Tjeneste; men Sundhedskollegiet udtaler tillige, at det ikke er uandsynligt, at Sygdommens Udvikling er bleven paastyndet ved Udførselen af denne Tjeneste. Denne Mand fik Invalideforsørgelse. — Derefter skal jeg omtale en Krigsinvalid. Hans Lidelse var Nervesmerter i det ene Ben og i Hoften, hvilke han antog hidrørte fra et Studsjaar i 1850. Det var i 1876, at Spørgsmaalet kom til at foreligge. Sundhedskollegiet erklærede, at en Lidelse som den, der i Løbet af de sidste Aar har udviklet sig sig hos ham, fremkommer undertiden som Følge af Studsjaar; men den kan ogsaa opstaa paa anden Maade. Beskrivelsen af de Besværigheder, som han har lidt i de første 17 Aar, efter at have erholdt Studsaaaret, er ikke saa udførlig, at man deri har noget sikkert Holdepunkt for Dommen om, hvilken Andel Saaret kan have i hans nuværende Tilstand, men om end Følgerne af dette i længere Tid have været saaledes formilbede, at hans Arbejdssevne ikke mere har været svækket i nogen væsentlig Grad, og det saaledes er med Rette, at man har standset Pensionens Udbetaling — han havde nemlig havt Understøttelse umiddelbart efter Krigen — saa tror Kollegiet dog ikke med Sikkerhed at turde antage, at de i det sidste Aar stærkt forværrede Tilfælde ikke staa i nogen Forbindelse med Saaret, og at det maa anse det for sandsynligt, at en Narfagsforbindelse i saa Henseende er tilstede. Manden fik Invalideforsørgelse efter Finansministeriets Bestemmelse. Jeg skal anføre et tredie Tilfælde fra 1880. Lidelsen var en høj Grad af Svimmelhed, som han antog var en Følge af et Studsjaar, som han havde faaet i 1848, og det var altsaa 32 Aar efter, at han havde faaet Studdet, at han led af Svimmelhed. Sundhedskollegiet erklærer, at det ikke kan benegte, at der